

hele Europa. Man kan forestille sig en lottomillionær, en gammeldags kapitalist eller en snusfornuftig dansk pensionskasse. Hvor vil man helst investere sine penge? I et område med uro og splittelse, i et område med stilstand eller i et område med vækst, god politisk styring og godt med økonomisk stødpudekapacitet? Naturligvis må man vælge det sidste.

Den beskrivelse passer f.eks. på USA, ikke at jeg skal sammenligne USA's konstruktion med Europas, men området er stort nok og fornuftigt nok styret til, at man trygt kan investere i det. Drømmen er, at det også vil være en karakteristisk, der passer på Europa: vækst, god politisk styring og godt med økonomisk stødpudekapacitet. Visionerne for Europa er et økonomisk område med stabilitet, gode vækstbetingelser, veluddannet og stabil arbejdskraft og en fysisk størrelse, der leverer robusthed mod chok fra omverdenen.

Som sagt er euroen allerede etableret. 11 lande har formået at skabe så ensartede økonomiske forhold over for hinanden, at indførelse af en fælles valuta er mulig. Inflation, rente, finansover- eller underskud og offentlig gæld er for alle 11 lande inden for eller på vej mod nogle fælles nøgleværdier. Kurserne inden for de 11 eurolandes valuta er nu fastlåste, og om kort tid vil de nationale valutaer afløses af den fælles valuta, euroen. Det er snart slut med D-mark, lire, franc, pesetas, finske mark, gylden og flere valutaer. Alle 11 lande vil med større eller mindre beklagelse skrotte deres nationale valuta og erstatte den med en fælles.

Hvorfor nævner jeg så beklagelse? Fordi den nationale valuta er et nationalsymbol og som sådan omfattet af varme følelser, selv om det kun er koldt metal og tørt papir.

Alligevel har eurolandene valgt at opgive dette nationale symbol, som det i praksis er, til fordel for den fælles valuta med den fælles trykthed, det giver. Spørgsmålet er i dag, om Danmark skal gøre det samme som de 11 store og små lande, der allerede har gjort det. Det Radikale Venstre mener ja, Danmark opfylder de betingelser, der stilles for at deltage, vi kan umiddelbart være med, og vi er mere end velkomne.

Spørgsmålet er dernæst, om vi vil opgive de nationale symboler, der ligger i kronen og ørene, og om vi vil give slip på den suverænitet, der består i at kunne gøre alvor af at justere valutakursen efter behag. Om denne form for suverænitet må vi sige det, der er sagt så hyppigt

før i dag, nemlig at den opgav vi i 1982, da vi besluttede os for fastkurspolitikken. Før denne tid devaluerede vi, hver gang vi fik ondt i valutabalancen, i handelsbalancen, hvilket medførte en kortvarig bedring og derpå langvarige rentestigninger og høj inflation.

Siden 1982 har den danske suverænitet på dette område helt frivilligt været lagt aldeles på is. Vi mister derfor ikke reel handlefrihed, hvis vi tilslutter os euroen, men nok en formel handlefrihed. Det Radikale Venstre er ikke tilhænger af, at vi overhovedet benytter den formelle handlefrihed. Devaluering er en meget lidt venlig måde at skubbe sine egne problemer over til sine nærmeste handelspartnere på, det er et instrument, som ikke passer sig i en moderne verden med tætte handelsforbindelser til mange lande. Jeg vil minde om, hvor ondt det gjorde på Danmark, da Sverige devaluerede i begyndelsen af 1990'erne.

Danmark har gennem sin økonomiske politik de sidste 18 år, hvor kursen på kronen har ligget fast, bevist, at det lange seje træk i den økonomiske politik er virksomt. Vi har nu en stærk og sund økonomi og en god beskæftigelse og et erhvervsliv, der kan være med i konkurrencen, og det er opnået uden devalueringer eller revalueringer for den sags skyld. Vi kan altså klare os uden dette instrument, og vi ser ingen grund til at klamre os til det, når vi alligevel ikke har tænkt os at bruge det.

Hvis Danmark beslutter sig for at gå med i den fælles valuta, og det anbefaler Det Radikale Venstre at vi gør, får vi til gengæld medindflydelse på de beslutninger, der træffes i kredsen af eurolande, og som vi under alle omstændigheder er afhængige af.

Vi skal senere have en folkeafstemning om tilslutning til den fælles valuta. Spørgsmålet om situationen efter et eventuelt nej til deltagelse rejser sig naturligvis. Hvad vil der ske? Lad det være sagt straks: Danmark vil ikke gå nenedom og hjem. Rent økonomisk vil vi skulle være lidt mere påpasselige, men der vil ikke som følge af et nej trække specielt store skyer op i horisonten. Det, vi frygter, er imidlertid, at Danmark vil begive sig ud i en selvvalgt isolation i Europa, vi vil sende et signal til de øvrige EU-lande om, at vi ikke ønsker at være rigtigt med, at vi er reserverede, for ikke at sige det stærkere: vi er uengagerede og usolidariske, vi er os selv nok, vi behøver ikke de andre.

Det Radikale Venstres ønske er, at denne situation ikke opstår. Vi behøver de andre EU-